

СУДОВА ПРАКТИКА ВИЩОГО АДМІНІСТРАТИВНОГО СУДУ УКРАЇНИ

Рішення, прийняті першою судовою палатою Вищого адміністративного суду України

У Х В А Л А

Вищого адміністративного суду України
від 14 березня 2013 р.

Колегія суддів Вищого адміністративного суду України у складі: Васильченко Н. В., Розваляєвої Т. С., Черпіцької Л. Т., провівши попередній розгляд касаційної скарги Х. Г. А. на постанову Сакського міськрайонного суду АРК від 20 жовтня 2010 р. та ухвалу Севастопольського апеляційного адміністративного суду від 29 березня 2011 р. у справі № 2а-5782/10/0117 за позовом Х. Г. А. до Вересаєвської сільської ради Сакського району АРК, третя особа — Я. О. В., про визнання недійсними рішень,

в с т а н о в и л а:

Постановою Сакського міськрайонного суду АРК від 20 жовтня 2010 р., залишеною без змін ухвалою Севастопольського апеляційного адміністративного суду від 29 березня 2011 р., відмовлено у задоволенні позову Х. Г. А. до Вересаєвської сільської ради Сакського району АРК про визнання недійсними рішень сільської ради від 30 жовтня 2007 р. № 114 про продовження Я. О. В. строку для складання проекту землевідведення та від 26 березня 2008 р. № 183 про затвердження технічної документації Я. О. В. на відведення земельної ділянки, яка передається в оренду.

Не погоджуючись з вказаними судовими рішеннями, позивачка звернулася з касаційною скаргою, в якій просить їх скасувати з мотивів неправильного застосування судами норм матеріального та процесуального права та прийняти нове рішення про задоволення позову.

Перевіривши матеріали справи, правильність застосування судами норм матеріального та процесуального права, обговоривши доводи касаційної скарги, колегія суддів вважає, що касаційна скарга не підлягає задоволенню на таких підставах.

Судами попередніх інстанцій встановлено, що 18 листопада 2005 р. Я. О. В. отримав дозвіл на складання проекту землеустрою по відводу земельної ділянки площею 0,0060 га по вул. Р у с. Вересаєве Сакського району.

Рішенням 4 сесії 5 скликання Вересаєвської сільради Сакського району АРК від 21 вересня 2006 р. № 27 Х. Г. А. був наданий дозвіл на складання технічної документації з землеустрою для приватизації земельної ділянки біля будинку з цільовим призначенням для будівництва та обслуговування жилого будинку, господарських будівель та споруд площею 0,05 га по вул. Р у с. Вересаєве.

Рішенням 19 сесії 5 скликання від 30 жовтня 2007 р. № 114, Я. О. В. був продовжений строк дії рішення 28 сесії 4 скликання Вересаєвської сільради від 18 листопада 2005 р. № 179 на дозвіл про складання технічної документації на земельну ділянку для укладення договору оренди.

Рішенням 24 сесії 5 скликання Вересаєвської сільради Сакського району АРК від 26 березня 2008 р. за № 183 затверджено проект землеустрою про відведення земельної ділянки та передання її в оренду Я. О. В.

З вересня 2009 р. між Вересаєвською сільрадою та Я. О. В. було укладено договір оренди землі, згідно з яким Я. О. В. передається земельна ділянка площею 0,0060 га для будівництва та обслуговування торгового павільйону у центральній частині с. Вересаєве по вул. Р. Договір зареєстрований у Сакському відділі Кримської регіональної філії ДП «Центр державного земельного кадастру» при Державному комітеті України по земельних ресурсах 7 жовтня 2010 р. за № 041002500001.

Відповідно до частин 1, 2 ст. 125 ЗКУ право власності та право постійного користування на земельну ділянку виникає після одержання її власником або користувачем документа, що посвідчує право власності чи право постійного користування земельною ділянкою, та його державної реєстрації. Право на оренду земельної ділянки виникає після укладення договору оренди і його державної реєстрації.

З огляду на те, що у позивача відповідно до ст. 125 ЗКУ не виникло право власності на земельну ділянку біля будинку з цільовим призначенням для будівництва та обслуговування жилого будинку, господарських будівель та споруд площею 0,05 га у с. Вересаєве по вул. Р., а також враховуючи, що за змістом ч. 1 ст. 2, ч. 1 ст. 6 КАСУ захисту в межах адміністративного судочинства підлягають виключно порушені рішенням, дією чи бездіяльністю суб'єкта владних повноважень права, свободи або інтереси, суди попередніх інстанцій дійшли правильного висновку про відсутність підстав для задоволення позову.

Таким чином, рішення судів про відмову у задоволенні позову ґрунтуються на всебічному, повному і об'єктивному розгляді в судовому засіданні усіх обставин справи в їх сукупності. Судами правильно встановлено характер спірних взаємовідносин та обґрунтовано застосовано норми матеріального

права до їх вирішення. Порушень норм процесуального закону, які б могли призвести до прийняття хибного рішення, не встановлено. Твердження касаційної скарги зазначений висновок суду не спростовують.

Відповідно до ст. 224 КАСУ суд касаційної інстанції залишає касаційну скаргу без задоволення, а судові рішення — без змін, якщо визнає, що суди першої та апеляційної інстанцій не допустили порушень норм матеріального і процесуального права при ухваленні судових рішень чи вчиненні процесуальних дій.

На підставі наведеного, керуючись статтями 220, 220-1, 224, 230, 231 КАСУ, колегія суддів

у х в а л и л а:

Касаційну скаргу Х. Г. А. відхилити.

Постанову Сакського міськрайонного суду АРК від 20 жовтня 2010 р. та ухвалу Севастопольського апеляційного адміністративного суду від 29 березня 2011 р. у справі № 2а-5782/10/0117 залишити без змін.

Ухвала набирає законної сили через п'ять днів після направлення її копії особам, які беруть участь у справі, і оскарженню не підлягає, але може бути переглянута Верховним Судом України з підстав, в порядку та у строки, визначені статтями 236–238, 239-1 КАСУ.

У Х В А Л А

Вищого адміністративного суду України
від 14 березня 2013 р.

Колегія суддів Вищого адміністративного суду України у складі: Васильченко Н. В., Розваляєвої Т. С., Черпіцької Л. Т., провівши попередній розгляд касаційної скарги К. К. І. на постанову Деснянського районного суду м. Чернігова від 12 березня 2011 р. та ухвалу Київського апеляційного адміністративного суду від 21 липня 2011 р. у справі № 2-а/2506/1307/2011 за позовом К. К. І. до Виконавчого комітету Чернігівської міської ради про визнання відмови неправомірною та зобов'язання вчинити певні дії,

в с т а н о в и л а:

Позивачка звернулася до суду з позовом, у якому просила визнати неправомірними дії Виконавчого комітету Чернігівської міської ради про відмову позивачу в наданні дозволу на відключення квартири № * будинку № ** по просп. Миру в м. Чернігові від мереж центрального опалення та установ-ку індивідуального опалення, а також зобов'язати відповідача надати позива-

чу дозвіл на відключення від мереж центрального опалення та установку індивідуального опалення квартири.

Постановою Деснянського районного суду м. Чернігова від 12 березня 2011 р., залишеною без змін ухвалою Київського апеляційного адміністративного суду від 21 липня 2011 р., у задоволенні позову відмовлено.

Не погоджуючись із вказаними судовими рішеннями, позивачка звернулась з касаційною скаргою, в якій просить їх скасувати з мотивів неправильного застосування судами норм матеріального та процесуального права та прийняти нове рішення про задоволення позову.

Перевіривши матеріали справи, правильність застосування судами норм матеріального та процесуального права, обговоривши доводи касаційної скарги, колегія суддів вважає, що касаційна скарга не підлягає задоволенню на таких підставах.

З матеріалів справи вбачається, що позивачка є співвласником квартири № * будинку № ** по просп. Миру в м. Чернігові.

Листом від 22 червня 2010 р. № 620-6 Управлінням архітектури та містобудування Чернігівської міської ради у відповідь на заяву щодо надання дозволу на відключення квартири від мереж централізованого теплопостачання квартири позивачку повідомлено, що заяви власників окремих приміщень, тобто окремих квартир житлових будинків, про відключення від мереж централізованого теплопостачання не розглядаються.

Відмовляючи у задоволенні позовних вимог, суди правильно керувалися положеннями ст. 24 Закону України «Про теплопостачання», за змістом якої споживач теплової енергії має право на вибір одного або декількох джерел теплової енергії чи теплопостачання, якщо це можливо за існуючими технічними умовами.

Пунктом 24 Правил надання послуг з централізованого опалення, постачання холодної та гарячої води і водовідведення, затверджених постановою КМУ від 21 липня 2005 р. № 630 (далі — Правила № 630), передбачено, що споживачі можуть відмовитись від отримання послуг з централізованого опалення та постачання гарячої води.

Водночас відповідно до п. 25 Правил № 630 відключення споживачів від мереж централізованого опалення та постачання гарячої води здійснюється у порядку, що затверджується центральним органом виконавчої влади з питань житлово-комунального господарства, а за змістом Порядку відключення окремих житлових будинків від мереж централізованого опалення та постачання гарячої води при відмові споживачів від централізованого теплопостачання, затвердженого наказом Міністерства будівництва, архітектури та житлово-комунального господарства України від 22 листопада 2005 р. № 4, зареєстрованим у Міністерстві юстиції України 9 грудня 2005 р. за № 1478/11758, передбачено можливість відключення від мереж теплопо-

стачання виключно в цілому житлових будинків (в тому числі, багатоквартирних), а не окремих квартир (приміщень).

За таких обставин колегія суддів погоджується з висновком про правомірність відмови позивачці у наданні дозволу на відключення квартири від мережі централізованого опалення та у влаштуванні у вказаній квартирі індивідуального опалення.

Таким чином, рішення судів про відмову у задоволенні позову ґрунтуються на всебічному, повному і об'єктивному розгляді в судовому засіданні усіх обставин справи в їх сукупності. Судами правильно встановлено характер спірних взаємовідносин та обґрунтовано застосовано норми матеріального права до їх вирішення. Порушень норм процесуального закону, які б могли призвести до прийняття неправильного рішення, не встановлено. Твердження касаційної скарги зазначений висновок суду не спростовують.

Відповідно до ст. 224 КАСУ суд касаційної інстанції залишає касаційну скаргу без задоволення, а судові рішення — без змін, якщо визнає, що суди першої та апеляційної інстанцій не допустили порушень норм матеріального і процесуального права при ухваленні судових рішень чи вчиненні процесуальних дій.

На підставі наведеного, керуючись статтями 220, 220-1, 224, 230, 231 КАСУ, колегія суддів

у х в а л и л а:

Касаційну скаргу К. К. І. відхилити.

Постанову Деснянського районного суду м. Чернігова від 12 березня 2011 р. та ухвалу Київського апеляційного адміністративного суду від 21 липня 2011 р. у справі № 2-а/2506/1307/2011 залишити без змін.

Ухвала набирає законної сили через п'ять днів після направлення її копії особам, які беруть участь у справі, і оскарженню не підлягає, але може бути переглянута Верховним Судом України з підстав, в порядку та у строки, визначені статтями 236—238, 239-1 КАСУ.

У Х В А Л А

Вищого адміністративного суду України

від 2 квітня 2013 р.

Колегія суддів Вищого адміністративного суду України у складі суддів: Харченка В. В., Бим М. Є., Чалого С. Я., розглянувши в попередньому судовому засіданні касаційну скаргу приватного науково-виробничого підприєм-

ства «Дон-Сиб» (далі — ПНВП «Дон-Сиб») на постанову Донецького окружного адміністративного суду від 21 червня 2011 р. та ухвалу Донецького апеляційного адміністративного суду від 5 серпня 2011 р. у справі за позовом ПНВП «Дон-Сиб» до Регіонального управління Департаменту контролю за виробництвом та обігом спирту, алкогольних напоїв і тютюнових виробів ДПА України в Донецькій області (далі — Регіональне управління) про визнання нечинним рішення,

в с т а н о в и л а :

Постановою Донецького окружного адміністративного суду від 21 червня 2011 р., залишеною без змін ухвалою Донецького апеляційного адміністративного суду від 5 серпня 2011 р., у задоволенні позовних вимог відмовлено.

На рішення судів першої та апеляційної інстанцій надійшла касаційна скарга, у якій ПНВП «Дон-Сиб» просить рішення судів скасувати та ухвалити нову постанову про задоволення позовних вимог, посилаючись на порушення судами норм матеріального та процесуального права.

Заслухавши доповідь судді Вищого адміністративного суду України, колегія суддів вважає, що касаційна скарга підлягає відхиленню, а рішення судів першої та апеляційної інстанцій залишенню без змін, з огляду на таке.

Як вбачається з матеріалів справи, ПНВП «Дон-Сиб» зареєстровано та обліковується в Єдиному державному реєстрі юридичних осіб та фізичних осіб — підприємців за кодом 13512606, що підтверджується свідоцтвом про державну реєстрацію юридичної особи. Об'єкт нерухомості (будівля готелю) належить позивачу на праві власності, що виникло в нього на підставі рішення Господарського суду Донецької області від 25 лютого 2010 р., що підтверджується свідоцтвом про реєстрацію права власності на нерухоме майно.

Торговельну діяльність позивач здійснює на підставі ліцензії на право здійснення певного виду діяльності: роздрібна торгівля алкогольними напоями, крім сидру та перрі (без додання спирту), та ліцензії на право здійснення певного виду діяльності: роздрібна торгівля тютюновими виробами.

15 квітня 2010 р. позивачем отримано торговий патент, яким було посвідчено право позивача на здійснення підприємницької діяльності у сфері громадського харчування за місцезнаходженням пункту продажу. Термін дії торгового патенту з 15 квітня 2010 р. по 31 березня 2011 р.

3 березня 2011 р. Регіональним управлінням було проведено позапланову виїзну перевірку з питань додержання суб'єктами господарювання вимог, встановлених законодавством України, які є обов'язковими до виконання при здійсненні оптової і роздрібною торгівлі алкогольними напоями та (або) тютюновими виробами, закускою, що належить суб'єкту господарювання ПНВП «Дон-Сиб». Згідно з викладеним в акті, перевіркою встановлений факт продажу споживачеві 50 грамів алкогольного напою горілки «Nemiroff delicat» виробництва ДП «УКК «Nemiroff» з пляшки ємністю 0,5 л за ціною 7 грн на

розлив на місці до споживання за відсутності здійснення узгодження статусу підприємства громадського харчування.

3 березня 2011 р. за наслідками проведеної перевірки відповідачем складено акт № 122/03/13512606 із висновками про порушення відповідачем статей 15-2 та 15-3 Закону України «Про державне регулювання виробництва і обігу спирту етилового, коньячного і плодового, алкогольних напоїв та тютюнових виробів».

12 березня 2011 р. відповідачем на підставі акта перевірки від 3 березня 2011 р. № 122/03/13512606 було прийнято рішення № 051535-0162-3239 про застосування фінансових санкцій за порушення вимог ст. 15-2 Закону України «Про державне регулювання виробництва і обігу спирту етилового, коньячного і плодового, алкогольних напоїв та тютюнових виробів» у розмірі 3 400 грн та за порушення вимог ст. 15-3 Закону України «Про державне регулювання виробництва і обігу спирту етилового, коньячного і плодового, алкогольних напоїв та тютюнових виробів» у розмірі 6 800 грн.

Основні вимоги до роздрібно́ї торгівлі горілкою і лікєро-горілочаними виробами, вином виноградним та плодово-ягідним, коньяком, шампанським, вином ігристим (далі — алкогольні напої), спрямовані на забезпечення прав споживачів щодо належної якості товару і рівня торговельного обслуговування визначені Правилами роздрібно́ї торгівлі алкогольними напоями, затверджених постановою КМУ від 30 липня 1996 р. № 854 (далі — Правила роздрібно́ї торгівлі алкогольними напоями).

Відповідно до п. 2 цієї постанови роздрібна торгівля алкогольними напоями є діяльністю з продажу алкогольних напоїв безпосередньо громадянам та іншим кінцевим споживачам для їх особистого некомерційного використання незалежно від форми розрахунків, у тому числі на розлив у ресторанах, кафе, барах, інших підприємствах громадського харчування.

Роздрібна торгівля алкогольними напоями здійснюється через спеціалізовані підприємства, в тому числі фірмові, спеціалізовані відділи (секції) підприємств з універсальним асортиментом продовольчих товарів, підприємства чи спеціалізовані відділи (секції) магазинів споживчої кооперації, а також підприємства громадського харчування.

Відповідно до п. 22 Правил роздрібно́ї торгівлі алкогольними напоями, продаж алкогольних напоїв на розлив для споживання на місці дозволяється тільки підприємствам громадського харчування та спеціалізованим відділам, що мають статус підприємств громадського харчування, підприємств з універсальним асортиментом товарів.

Визначення терміна «підприємство громадського харчування» містилося в Правилах роботи закладів (підприємств) громадського харчування, затверджених наказом Міністерства економіки та з питань європейської інтеграції України від 24 липня 2002 р. № 219. Наказом Міністерства економіки та з

питань європейської інтеграції України від 9 жовтня 2006 р. № 309 поняття «підприємство громадського харчування» було змінено на поняття «підприємство ресторанного господарства».

Відповідно до п. 1.3 цих Правил закладом ресторанного господарства є організаційно-структурна одиниця у сфері ресторанного господарства, яка здійснює виробничо-торговельну діяльність: виробляє і (або) доготовляє, продає і організовує споживання продукції власного виробництва і закупних товарів, може організовувати дозвілля споживачів.

Згідно з пунктами 1.5, 1.6 цих Правил роботи закладів (підприємств) громадського харчування, затверджених наказом Міністерства економіки та з питань європейської інтеграції України від 24 липня 2002 р. № 219 заклади (підприємства) ресторанного господарства поділяються за типами: фабрики-кухні, фабрики-заготівельні, ресторани, бари, кафе, їдальні, закусочні, буфети, магазини кулінарних виробів, кафетерії, а ресторани та бари — також на класи (перший, вищий, люкс). Вибір типу закладу (підприємства) ресторанного господарства та класу ресторану або бару здійснюється суб'єктом господарської діяльності самостійно з урахуванням вимог законодавства України.

Суб'єкти господарської діяльності у сфері ресторанного господарства при облаштуванні закладу (підприємства) згідно з обраним типом (класом) повинні мати необхідні виробничі, торговельні та побутові приміщення, а також обладнання для приготування та продажу продукції. Вимоги, що пред'являються до виробничих, торговельних та побутових приміщень закладів (підприємств) ресторанного господарства, обладнання, інвентарю, переліку послуг, технологічних режимів виробництва продукції, встановлюються законодавством України.

Відкриття закладу (підприємства) ресторанного господарства узгоджується з органами місцевого самоврядування, установами державної санітарно-епідеміологічної служби в установленому законодавством порядку.

Протягом судового розгляду справ судом встановлено відсутність у позивача документів, що підтверджують узгодження позивачем статусу підприємства громадського харчування. Будь-які документи, які б свідчили про звернення позивача до вповноважених органів з метою отримання такого узгодження, в матеріалах справи відсутні.

Частиною 6 ст. 15-3 цього Закону України «Про державне регулювання виробництва і обігу спирту етилового, коньячного і плодового, алкогольних напоїв та тютюнових виробів» визначено, що продаж алкогольних напоїв на розлив для споживання на місці дозволяється тільки суб'єктам господарювання громадського харчування та спеціалізованим відділам, що мають статус суб'єктів господарювання громадського харчування, суб'єктів господарювання з універсальним асортиментом товарів.

Абзацом 9 ч. 2 ст. 17 Закону України «Про державне регулювання виробництва і обігу спирту етилового, коньячного і плодового, алкогольних напоїв та тютюнових виробів» передбачено, що у разі порушення суб'єктом господарювання вимог ст. 15-3 цього Закону застосовуються фінансові санкції у вигляді штрафу у розмірі 6 800 грн.

Як встановлено судами попередніх інстанцій, позивачем було допущено порушення вимог п. 15-3 ст. 15 Закону України «Про державне регулювання виробництва і обігу спирту етилового, коньячного і плодового, алкогольних напоїв та тютюнових виробів», що свідчить про наявність підстав для застосування штрафних санкцій у розмірі, передбаченому абз. 9 ч. 2 ст. 17 цього Закону.

Згідно з наведеними вище приписами Правил роботи закладів (підприємств) громадського харчування, затверджених наказом Міністерства економіки та з питань європейської інтеграції України від 24 липня 2002 р. № 219, відкриття закладу громадського харчування узгоджується суб'єктом господарювання із органами місцевого самоврядування.

Відповідно до ст. 2 Закону України «Про місцеве самоврядування в Україні» місцеве самоврядування в Україні — це гарантоване державою право та реальна здатність територіальної громади — жителів села чи добровільного об'єднання у сільську громаду жителів кількох сіл, селища, міста — самостійно або під відповідальність органів та посадових осіб місцевого самоврядування вирішувати питання місцевого значення в межах Конституції і законів України.

Місцеве самоврядування здійснюється територіальними громадами сіл, селищ, міст як безпосередньо, так і через сільські, селищні, міські ради та їх виконавчі органи, а також через районні та обласні ради, які представляють спільні інтереси територіальних громад сіл, селищ, міст.

Відповідно до ст. 10 Закону України «Про місцеве самоврядування в Україні» сільські, селищні, міські ради є органами місцевого самоврядування, що представляють відповідні територіальні громади та здійснюють від їх імені та в їх інтересах функції і повноваження місцевого самоврядування, визначені Конституцією України, цим та іншими законами. Обласні та районні ради є органами місцевого самоврядування, що представляють спільні інтереси територіальних громад сіл, селищ, міст, у межах повноважень, визначених Конституцією України, цим та іншими законами, а також повноважень, переданих їм сільськими, селищними, міськими радами.

Донецька обласна державна адміністрація входить до системи органів виконавчої влади, правовий статус яких відмінний від статусу органів місцевого самоврядування, повноваження щодо узгодження відкриття суб'єктами господарювання підприємства громадського харчування в нього відсутні.

Як встановлено судами першої та апеляційної інстанцій, виконавчий комітет Донецької міської ради повідомив позивача про необхідність узгодження відкриття закладу підприємства громадського харчування.

Що стосується посилань відповідача на наявність в нього торгового патенту на здійснення підприємницької діяльності у сферах громадського харчування, суд зазначає таке.

Торговим патентом відповідно до Закону України «Про патентування деяких видів підприємницької діяльності» є державне свідоцтво, яке засвідчує право суб'єкта підприємницької діяльності чи його структурного (відокремленого) підрозділу займатися певними видами підприємницької діяльності.

На підставі зазначеного колегія суддів погоджується з висновком судів попередніх інстанцій щодо правомірності оскаржуваного рішення Регіонального управління. Доводи касаційної скарги зазначених висновків судів попередніх інстанцій не спростовують і не дають підстав для висновку, що судами при розгляді справи порушено норми матеріального та процесуального права.

Суд касаційної інстанції відхиляє касаційну скаргу і залишає рішення без змін, якщо відсутні підстави для скасування судового рішення.

Керуючись статтями 220-1, 221, 223, 230, 231 КАСУ, колегія суддів Вищого адміністративного суду України

у х в а л и л а:

Касаційну скаргу ПНВП «Дон-Сиб» відхилити, а постанову Донецького окружного адміністративного суду від 21 червня 2011 р. та ухвалу Донецького апеляційного адміністративного суду від 5 серпня 2011 р. — залишити без змін.

Ухвала набирає законної сили з моменту її проголошення та оскарженню не підлягає, крім як у строки, з підстав та в порядку, передбаченому главою 3 розділу IV КАСУ.

ПОСТАНОВА

Вищого адміністративного суду України

від 10 квітня 2013 р.

Колегія суддів Вищого адміністративного суду України у складі: Сороки М. О., Чумаченко Т. А., Мироненка О. В., провівши письмовий розгляд справи за позовом Ш. В. В. до Управління ПФУ в м. Луцьку про визнання нечинним рішення комісії для розгляду питань, пов'язаних з призначенням та виплатою пенсії, за касаційною скаргою Ш. В. В. на постанову Луцького

міськрайонного суду Волинської області від 25 лютого 2009 р. та ухвалу Львівського апеляційного адміністративного суду від 21 грудня 2010 р.,

в с т а н о в и л а:

У березні 2008 р. позивач звернувся в суд із позовом до Управління ПФУ України в м. Луцьку про визнання нечинним рішення комісії для розгляду питань, пов'язаних з призначенням та виплатою пенсії.

Постановою Луцького міськрайонного суду Волинської області від 25 лютого 2009 р. відмовлено в задоволенні позову.

Не погоджуючись із постановою суду першої інстанції, позивач звернувся зі скаргою до суду апеляційної інстанції щодо скасування зазначеного вище рішення.

Ухвалою Львівського апеляційного адміністративного суду від 21 грудня 2010 р. апеляційну скаргу позивача залишено без задоволення, постанову суду першої інстанції — без змін.

Не погоджуючись із постановою суду першої та ухвалою суду апеляційної інстанцій, позивач звернувся із касаційною скаргою до Вищого адміністративного суду України, в якій просить скасувати судові рішення, ухвалити нове рішення, яким позов задовольнити, посилаючись на порушення норм матеріального та процесуального права.

Заслухавши доповідь судді, дослідивши матеріали справи та перевіrivши наведені у скарзі доводи, колегія суддів дійшла висновку, що касаційна скарга підлягає задоволенню. Постанова суду першої та ухвала суду апеляційної інстанцій підлягають скасуванню, позов слід задовольнити.

Як вбачається зі справи та правильно встановлено судом, позивач працював в органах прокуратури та з 8 жовтня 2002 р. йому призначено пенсію за вислугу років відповідно до вимог ст. 50-1 Закону України «Про прокуратуру» з посади прокурора Ратнівського району.

У зв'язку з тим, що позивач після призначення пенсії працює на посаді старшого помічника прокурора Волинської області з питань захисту інтересів громадян та держави при виконанні судових рішень і його заробіток значно вищий, ніж той, з якого йому призначено пенсію, він звернувся до відповідача про перерахунок пенсії із урахуванням його заробітку за 2006—2007 роки, однак рішенням комісії для розгляду питань, пов'язаних з призначенням та виплатою пенсії, Управлінням ПФУ в м. Луцьку йому було відмовлено.

Ухвалюючи рішення, суд дійшов висновку про відсутність підстав для задоволення позову, оскільки Законом України «Про прокуратуру» не передбачено право відмови від раніше призначеної пенсії та її повторне призначення після продовження роботи на посадах прокурорів і слідчих прокуратури, а також перерахунок призначеної пенсії з інших посад, на яких працюють у зазначеній категорії працівники прокуратури після виходу на пенсію.

З таким висновком суду колегія суддів касаційної інстанції не може погодитися, оскільки він порушує вимоги процесуального закону.

Суд дійшов помилкового висновку про те, що посилання позивача у позовній заяві на ст. 69 Закону України «Про пенсійне забезпечення» є неправильним, і не звернув увагу на це, оскільки позивачу призначено пенсію за вислугу років відповідно до Закону України «Про прокуратуру», а ця норма регулює порядок перерахунку пенсій особам, які її отримали за віком та по інвалідності.

Відповідно до ч. 3 ст. 69 Закону України «Про пенсійне забезпечення» у разі подальшого зростання заробітку пенсіонера за його заявою проводиться новий перерахунок пенсії. Кожний наступний перерахунок пенсії проводиться не менш як через два роки роботи після попереднього перерахунку.

Висновок суду про те, що ст. 69 Закону України «Про пенсійне забезпечення» регулює перерахунок пенсій лише особам, які отримали її за віком та по інвалідності, є помилковим, оскільки у Законі вона розміщена у главі «Обчислення пенсій» і стосується не тільки осіб, яким призначено пенсію по інвалідності чи за віком, але й всіх інших категорій пенсіонерів.

Судом також помилково зазначено у мотивувальній частині постанови, що позивачу у 2009 р. проведено перерахунок призначеної пенсії у зв'язку з підвищенням заробітної плати відповідної категорії працівника. з якої йому призначено пенсію.

У 2009 р. заробітна плата прокурорам районів, як і всім іншим працівникам органів прокуратури, з посади якої пішов позивач на пенсію у 2002 р., не підвищувалась, а відповідно і перерахунок пенсії позивачу, як і іншим, не проводився.

Закон України «Про пенсійне забезпечення» є загальним законом, а Закон України «Про прокуратуру» у частині пенсійного забезпечення — спеціальним.

Відповідно до ст. 50-1 Закону України «Про прокуратуру» прокурори і слідчі зі стажем роботи не менше 20 років, у тому числі зі стажем роботи на посадах прокурорів і слідчих прокуратури не менше 10 років, мають право на пенсійне забезпечення за вислугу років незалежно від віку. Пенсія призначається в розмірі 80 % від суми їхньої місячної (чинної) заробітної плати, до котрої включаються всі види оплати праці, на які нараховуються страхові внески, одержуваної перед місяцем звернення за призначенням пенсії. За кожен повний рік роботи понад 10 років на цих посадах пенсія збільшується на 2 %, але не більше 90 % від суми місячного (чинного) заробітку. Розмір виплат (крім посадових окладів, надбавок за класні чини, вислугу років), що включаються в заробіток для обчислення пенсії, визначається за вибором того, хто звернувся за пенсією, за останні 24 календарні місяці роботи, яка дає право на даний вид пенсії, підряд перед зверненням за пенсією або за будь-які 60 кален-

дарних місяців такої роботи підряд перед зверненням за пенсією незалежно від наявності перерв протягом цього періоду на даній роботі. Середньомісячна сума зазначених виплат за 24 та 60 календарних місяців визначається шляхом ділення загальної суми цих виплат за 24 календарні місяці роботи підряд перед зверненням за пенсією чи за 60 календарних місяців роботи підряд відповідно на 24 або на 60. Коригування зазначених виплат проводиться шляхом застосування коефіцієнта загального підвищення розмірів посадового окладу, надбавок до нього за класний чин. Посадовий оклад, надбавки за класний чин та вислугу років при призначенні пенсії враховуються в розмірах, встановлених на день звільнення з роботи, що дає право на даний вид пенсії.

З огляду на викладене постановою суду першої та ухвалою суду апеляційної інстанцій підлягають скасуванню. Позов слід задовольнити.

За правилами ст. 229 КАСУ, суд касаційної інстанції має право скасувати судові рішення судів першої та апеляційної інстанцій та ухвалити нове рішення, якщо обставини справи встановлені повно і правильно, але суди першої та апеляційної інстанцій порушили норми матеріального чи процесуального права, що призвело до ухвалення незаконного судового рішення.

Керуючись статтями 220, 222, 223, 229, 232 КАСУ, колегія суддів

п о с т а н о в и л а :

Касаційну скаргу Ш. В. В. задовольнити.

Постанову Луцького міськрайонного суду Волинської області від 25 лютого 2009 р. та ухвалу Львівського апеляційного адміністративного суду від 21 грудня 2010 р. скасувати.

Позов Ш. В. В. задовольнити. Визнати нечинним рішення начальника Управління ПФУ в м. Луцьку Волинської області від 26 лютого 2008 р. про відмову у перерахунку пенсії, призначеної позивачу. Зобов'язати відповідача провести позивачу перерахунок пенсії, призначеної з 8 жовтня 2002 р., виходячи з його заробітку за 2006—2007 роки на займаній посаді.

Постанова набирає законної сили через п'ять днів після направлення її копій особам, які беруть участь у справі.

У Х В А Л А

Вищого адміністративного суду України

від 16 квітня 2013 р.

Колегія суддів Вищого адміністративного суду України у складі: Моро-за В. Ф. (головуючий), Донця О. Є., Логвиненка А. О. (судді), розглянувши в порядку письмового провадження касаційну скаргу В. В. О. на постанову Донецького апеляційного адміністративного суду від 29 листопада 2012 р. у

справі за позовом В. В. О. до управління ПФУ в Іллічівському районі м. Маріуполя Донецької області (далі — управління ПФУ), управління Державної казначейської служби України у м. Маріуполі Донецької області про стягнення збору на обов'язкове державне пенсійне страхування з операцій з відчуження легкових автомобілів в сумі 3 240 грн,

в с т а н о в и л а:

В. В. О. звернувся із позовом про стягнення з Державного бюджету безпідставно сплаченого збору на загальнообов'язкове державне пенсійне страхування в сумі 3 240 грн.

Постановою Донецького окружного адміністративного суду від 25 жовтня 2012 р. позов задоволено. Стягнуто з Держбюджету на користь позивача суму сплаченого збору на загальнообов'язкове державне пенсійне страхування при купівлі-продажу автомобіля в розмірі 3 240 грн.

Постановою Донецького апеляційного адміністративного суду від 29 листопада 2012 р. апеляційну скаргу управління ПФУ задоволено, постанову суду першої інстанції скасовано.

До Вищого адміністративного суду України надійшла касаційна скарга, в якій В. В. О. просить скасувати рішення суду апеляційної інстанції як таку, що постановлена з порушенням норм матеріального та процесуального права, а постанову суду першої інстанції залишити в силі.

Заслухавши доповідь судді Вищого адміністративного суду України, перевіривши матеріали справи, колегія суддів вважає, що касаційна скарга підлягає задоволенню на таких підставах.

Судами попередніх інстанцій встановлено, що позивачем 18 травня 2012 р. придбано автомобіль CHERRY TIGGO, при реєстрації якого в органах ДАІ ним було сплачено 3 % збір до пенсійного фонду з відчуження автомобіля у розмірі 3 240 грн згідно з квитанцією від 22 травня 2012 р. № 150174.

Пунктом 7 ст. 1 Закону України «Про збір на обов'язкове державне пенсійне страхування» в редакції, чинній на момент виникнення спірних правовідносин, визначено виключний перелік осіб — платників збору на обов'язкове державне пенсійне страхування, передбачено, що платниками збору є юридичні та фізичні особи при відчуженні легкових автомобілів, крім легкових автомобілів, якими забезпечуються інваліди, та тих автомобілів, які переходять у власність спадкоємцям за законом.

Тобто відповідно до вказаного Закону обов'язок зі сплати збору на обов'язкове державне пенсійне страхування покладається на осіб лише у випадку відчуження, а не при купівлі автомобілів.

Проте відповідно до п. 12 Порядку сплати збору на обов'язкове державне пенсійне страхування з окремих видів господарських операцій, затвердженого постановою КМУ від 3 листопада 1998 р., платниками збору на

обов'язкове державне пенсійне страхування з операцій з відчуження легкових автомобілів є підприємства, установи та організації всіх форм власності, а також фізичні особи, які набувають право власності на легкові автомобілі шляхом купівлі легкових автомобілів, у тому числі у виробників або торговельних організацій (крім випадків забезпечення автомобілями інвалідів згідно із законодавством).

Відповідно до ч. 4 ст. 9 КАСУ у разі невідповідності нормативно-правового акта Конституції України, закону України, міжнародному договору, згода на обов'язковість якого надана Верховною Радою України, або іншому правовому акту суд застосовує правовий акт, який має вищу юридичну силу.

У роз'ясненні Пленуму Верховного Суду України, яке міститься в постанові від 1 листопада 1996 р. № 9 (п. 5) зазначено, що судам необхідно керуватися тим, що нормативно-правові акти будь-якого державного чи іншого органу (акти Президента України, постанови Верховної Ради України, постанови і розпорядження КМУ, нормативно-правові акти Верховної Ради АРК чи рішення Ради міністрів АРК, акти органів місцевого самоврядування, накази та інструкції міністерств і відомств, накази керівників підприємств, установ та організацій тощо) підлягають оцінці на відповідність як Конституції, так і закону. Якщо при розгляді справи буде встановлено, що нормативно-правовий акт, який підлягав застосуванню, не відповідає чи суперечить законі, суд зобов'язаний застосувати закон, який регулює ці правовідносини.

Враховуючи, що Законом України «Про збір на обов'язкове державне пенсійне страхування» не передбачено сплату збору при придбанні автомобіля, а сплата такого збору передбачена лише при відчуженні авто, суд першої інтенції дійшов обґрунтованого висновку про повернення В. В. О. безпідставно отриманого збору на обов'язкове державне пенсійне страхування з операції купівлі легкового автомобіля та стягнення з Державного бюджету України на його користь суми помилково сплаченого збору на загальнообов'язкове державне пенсійне страхування з операції з купівлі легкового автомобіля.

Відповідно до ст. 226 КАСУ суд касаційної інстанції скасовує судові рішення суду апеляційної інстанції та залишає в силі рішення суду першої інстанції, яке ухвалено відповідно до закону і скасоване або змінене помилково.

Керуючись статтями 222, 223, 226, 230, 231, 254 КАСУ, суд

у х в а л и в:

Касаційну скаргу В. В. О. задовольнити.

Постанову Донецького апеляційного адміністративного суду від 29 листопада 2012 р. скасувати, а постанову Донецького окружного адміністративного суду від 25 жовтня 2012 р. залишити в силі.

Ухвала набирає законної сили через п'ять днів після направлення її копії особам, які беруть участь у справі, та оскарженню не підлягає.

У Х В А Л А

Вищого адміністративного суду України
від 16 квітня 2013 р.

Колегія суддів Вищого адміністративного суду України у складі суддів: Харченка В. В., Бим М. Є., Чалого С. Я., розглянувши в попередньому судовому засіданні касаційну скаргу Черкаської обласної державної адміністрації (далі — Черкаська ОДА) на постанову Черкаського окружного адміністративного суду від 14 березня 2011 р. та ухвалу Київського апеляційного адміністративного суду від 8 вересня 2011 р. у справі за позовом ТОВ «Дніпровські інвестиції» до Черкаської обласної державної адміністрації, треті особи: Черкаське обласне управління лісового та мисливського господарства, ДП «Золотоніське лісове господарство», про часткове скасування розпорядження від 21 травня 2010 р. № 102,

в с т а н о в и л а:

Постановою Черкаського окружного адміністративного суду від 14 березня 2011 р., залишеною без змін ухвалою Київського апеляційного адміністративного суду від 8 вересня 2011 р., позовні вимоги задоволено.

На рішення судів першої та апеляційної інстанцій надійшла касаційна скарга, у якій Черкаська ОДА просить рішення судів скасувати та ухвалити нову постанову про відмову в задоволенні позовних вимог, посилаючись на порушення судами норм матеріального та процесуального права.

Заслухавши доповідь судді Вищого адміністративного суду України, колегія суддів вважає, що касаційна скарга підлягає відхиленню, а рішення судів першої та апеляційної інстанцій залишенню без змін, з огляду на таке.

Як вбачається з матеріалів справи, 2 листопада 2009 р. Черкаською ОДА видано розпорядження № 315 «Про виділення у платне довгострокове тимчасове користування лісової ділянки ТОВ «Дніпровські інвестиції» площею 0,6 га (інші ліси, що мають важливе значення для захисту природного середовища), яка знаходиться в постійному користуванні ДП «Золотоніське лісове господарство» в адміністративних межах Коробівської сільської ради Золотоніського району Черкаської області, для використання в культурно-оздоровчих цілях терміном на 49 років.

6 листопада 2009 р. на виконання розпорядження № 315 між ДП «Золотоніське лісове господарство» та позивачем укладено договір на право довгострокового тимчасового користування лісами. За умовами цього договору ДП «Золотоніське лісове господарство» виділило, а позивач прийняв у довгострокове тимчасове користування лісову ділянку площею 0,6 га, яка розташована в адміністративних межах Коробівської сільської ради

Золотоніського району Черкаської області, за межами населених пунктів, для використання в культурно-оздоровчих цілях терміном на 49 років.

Цей договір посвідчено приватним нотаріусом Черкаського міського нотаріального округу за реєстраційним № 3869 та зареєстровано у Черкаському обласному управлінні лісового та мисливського господарства, про що в книзі реєстрації договорів на право тимчасового довгострокового користування лісами вчинено запис від 6 листопада 2009 р. за № 12.

Розпорядженням Черкаської обласної державної адміністрації від 21 травня 2010 р. № 102, з посиланням на ст. 41 Закону України «Про місцеві державні адміністрації» та протести прокурора Черкаської області від 14 травня 2010 р. № 07/4-2197-10, відмінено ряд розпоряджень про виділення в довгострокове тимчасове користування лісових ділянок, у тому числі і розпорядження від 2 листопада 2009 р. № 315.

Відповідно до ст. 16 Лісового кодексу України право користування лісами здійснюється в порядку постійного та тимчасового користування лісами.

Згідно зі ст. 18 Лісового кодексу України об'єктом тимчасового користування можуть бути всі ліси, що перебувають у державній, комунальній або приватній власності.

Тимчасове користування лісами може бути: довгостроковим — терміном від одного до 50 років і короткостроковим — терміном до одного року.

Довгострокове тимчасове користування лісами засноване на договорі строкового платного використання лісових ділянок, які виділяються для потреб мисливського господарства, культурно-оздоровчих, рекреаційних, спортивних, туристичних і освітньо-виховних цілей, проведення науково-дослідних робіт.

Довгострокове тимчасове користування лісами державної та комунальної власності здійснюється без вилучення земельних ділянок у постійних користувачів лісами на підставі рішення відповідних органів виконавчої влади та органів місцевого самоврядування, прийнятого в межах їх повноважень за погодженням з постійними користувачами лісами та органом виконавчої влади з питань лісового господарства АРК, територіальними органами центрального органу виконавчої влади з питань лісового господарства.

Відповідно до п. 6 ч. 1 ст. 31 Лісового кодексу України Рада міністрів Автономної Республіки Крим, обласні, Київська та Севастопольська міські державні адміністрації приймають рішення про виділення в установленому порядку для довгострокового тимчасового користування лісами лісових ділянок, що перебувають у державній власності, на відповідній території, а також у межах міст обласного та республіканського (Автономної Республіки Крим) значення.

Згідно зі ст. 41 Закону України «Про місцеві державні адміністрації» голови місцевих державних адміністрацій видають розпорядження одноособово і несуть за них відповідальність згідно із законодавством.

Відповідно ж до ст. 43 Закону України «Про місцеві державні адміністрації» акти місцевих державних адміністрацій, що суперечать Конституції України, законам України, рішенням Конституційного Суду України, актам Президента України та Кабінету Міністрів України або інтересам територіальних громад чи окремих громадян, можуть бути оскаржені до органу виконавчої влади вищого рівня або до суду.

Розпорядження голови державної адміністрації, що суперечать Конституції України, законам України, рішенням Конституційного Суду України, іншим актам законодавства або є недоцільними, неекономними, неефективними за очікуваними чи фактичними результатами, скасовуються Президентом України, Кабінетом Міністрів України, головою місцевої державної адміністрації вищого рівня або в судовому порядку.

Судами попередніх інстанцій зроблено обґрунтований висновок, що жодна норма Закону України «Про місцеві державні адміністрації» не наділяє повноваженнями голів обласних державних адміністрацій скасовувати власні рішення.

Відповідно до ч. 8 ст. 118 Конституції України рішення голів місцевих державних адміністрацій, що суперечать Конституції та законам України, іншим актам законодавства України, можуть бути відповідно до закону скасовані Президентом України або головою місцевої державної адміністрації вищого рівня.

Таким чином, суб'єктами, яким надано повноваження скасовувати розпорядження голови державної адміністрації, є Президент України, голова місцевої державної адміністрації вищого рівня або суд. Аналогічна правова позиція викладена у рішенні Конституційного Суду України від 16 квітня 2009 р. № 7-рп/2009, у зв'язку з чим розпорядження № 315 в частині, що стосується позивача, вичерпало свою дію фактом його виконання, у зв'язку з чим не може бути скасоване, відмінене чи змінене органом, який його прийняв.

Лісова ділянка виділена позивачу у тимчасове платне довгострокове користування в межах строків, визначених ч. 2 ст. 18 Лісового кодексу України.

Відсутність Правил використання корисних властивостей лісів не є перешкодою для виділення лісових ділянок у тимчасове використання.

Наряду з цим, розпорядженням Черкаської обласної державної адміністрації від 24 листопада 2009 р. № 346 затверджено Порядок виділення лісових ділянок державної власності у довгострокове тимчасове користування в області.

Розпорядження Черкаської обласної державної адміністрації від 21 травня 2010 р. № 102 винесено на підставі протестів прокурора від 14 травня 2010 р.

Судами попередніх інстанцій правильно встановлено, що зі змісту протестів прокурора вбачається, що вони внесені на розпорядження Черкаської ОДА від 20 березня 2010 р. № 61 та від 22 вересня 2009 р. № 272. Стосовно розпорядження від 2 листопада 2009 р. № 315 щодо виділення позивачу у тимчасове довгострокове користування лісової ділянки, то на нього протест прокурора не вносився.

Колегія суддів погоджується з висновком судів першої та апеляційної інстанцій, що розпорядження від 2 листопада 2009 р. № 315 підписано повноважною особою з огляду на вимоги ст. 40 Закону України «Про місцеві державні адміністрації».

Скасовуючи розпорядження про виділення позивачу лісової ділянки, відповідачем було порушено принцип законності, відповідно до якого органи державної влади, органи місцевого самоврядування, їхні посадові і службові особи зобов'язані діяти лише на підставі, в межах повноважень та у спосіб, що передбачені Конституцією та законами України.

Доводи касаційної скарги зазначених висновків судів попередніх інстанцій не спростовують і не дають підстав для висновку, що судами при розгляді справи порушено норми матеріального та процесуального права.

Суд касаційної інстанції відхиляє касаційну скаргу і залишає рішення без змін, якщо відсутні підстави для скасування судового рішення.

Керуючись статтями 220-1, 221, 223, 230, 231 КАСУ, колегія суддів Вищого адміністративного суду України

у х в а л и л а:

Касаційну скаргу Черкаської обласної державної адміністрації відхилити, а постанову Черкаського окружного адміністративного суду від 14 березня 2011 р. та ухвалу Київського апеляційного адміністративного суду від 8 вересня 2011 р. — залишити без змін.

Ухвала набирає законної сили з моменту її проголошення та оскарженню не підлягає крім, як в строки, з підстав та в порядку, що передбачені главою 3 розділу IV КАСУ.

ПОСТАНОВА

Вищого адміністративного суду України

від 18 квітня 2013 р.

Колегія суддів Вищого адміністративного суду України у складі: Бим М. Є. (головуючий, доповідач), Харченка В. В., Чалого С. Я. (судді), за участю представника малого приватного підприємства «Агат» — Т. Р. Ю., розгля-

нувши у відкритому судовому засіданні адміністративну справу за касаційною скаргою Щолкінської міської ради АРК на постанову Ленінського районного суду АРК від 2 грудня 2011 р. та ухвалу Севастопольського апеляційного адміністративного суду від 24 вересня 2012 р. у справі № 2а-3573/11/0113 за позовом малого приватного підприємства «Агат» (далі — МПП «Агат») до Щолкінської міської ради АРК про визнання незаконними та скасування рішень,

в с т а н о в и л а :

МПП «Агат» звернулося до суду з адміністративним позовом, у якому просило суд визнати протиправними та скасувати рішення 8 сесії 6 скликання Щолкінської міської ради «Про розгляд клопотання ТСББ “Три богатиря”» від 31 березня 2011 р. № 62, яким було скасовано рішення виконавчого комітету Щолкінської міської ради «Про оформлення права власності нежилого приміщення МПП “Агат” м. Щолкіне» від 18 березня 2009 р. № 35, рішення 60 сесії 5 скликання Щолкінської міської ради «Про розгляд протесту прокурора Ленінського району АР Крим на рішення 10 сесії 23 скликання Щолкінської міської ради від 02.06.2000» від 9 вересня 2010 р., яким скасовано пп. 4 п. 1 рішення 10 сесії 23 скликання Щолкінської міської ради «Про включення в перелік об’єктів, які належать приватизації у 2000 році» від 2 червня 2000 р. в частині включення в цей перелік підвального приміщення площею 27,1 кв. м для приватизації шляхом викупу.

Постановою Ленінського районного суду АРК від 2 грудня 2011 р., залишеною без змін ухвалою Севастопольського апеляційного адміністративного суду від 24 вересня 2012 р., позов задоволено.

У касаційній скарзі відповідач просить скасувати зазначені судові рішення, посилаючись на порушення судами норм матеріального та процесуального права, та ухвалити нове рішення про відмову в задоволенні позовних вимог.

Перевіривши матеріали справи, правильність застосування судами попередніх інстанцій норм матеріального і процесуального права, правової оцінки обставин у справі, обговоривши доводи касаційної скарги, колегія суддів доходить висновку, що касаційна скарга підлягає задоволенню з огляду на таке.

Відповідно до ст. 19 Конституції України органи державної влади та органи місцевого самоврядування, їх посадові особи зобов’язані діяти лише на підставі, в межах повноважень та у спосіб, що передбачені Конституцією та законами України.

Згідно з ч. 3 ст. 2 КАСУ у справах щодо оскарження рішень, дій чи бездіяльності суб’єктів владних повноважень адміністративні суди перевіряють, чи прийняті (вчинені) вони:

1) на підставі, у межах повноважень та у спосіб, що передбачені Конституцією та законами України;

- 2) з використанням повноваження з метою, з якою це повноваження надано;
- 3) обґрунтовано, тобто з урахуванням усіх обставин, що мають значення для прийняття рішення (вчинення дії);
- 4) безсторонньо (неупереджено);
- 5) добросовісно;
- 6) розсудливо;
- 7) з дотриманням принципу рівності перед законом, запобігаючи всім формам дискримінації;
- 8) пропорційно, зокрема з дотриманням необхідного балансу між будь-якими несприятливими наслідками для прав, свобод та інтересів особи і цілями, на досягнення яких спрямоване це рішення (дія);
- 9) з урахуванням права особи на участь у процесі прийняття рішення;
- 10) своєчасно, тобто протягом розумного строку.

Як встановлено судом, рішенням виконавчого комітету Щолкінської міської ради від 18 березня 2009 р. № 35 МПП «Агат» оформлено право власності на нежиле приміщення цокольного поверху житлового будинку загальною площею 177,1 кв. м.

Окрім того, в. о. прокурора Ленінського району АРК було принесено протест на рішення 10 сесії 23 скликання Щолкінської міської ради «Про включення в перелік об'єктів, які підлягають приватизації в 2000 році» від 2 червня 2000 р. в частині включення в цей перелік підвального приміщення.

Спірним рішенням 60 сесії 5 скликання Щолкінської міської ради від 9 вересня 2010 р. № 12 скасовано пп. 4 п. 1 рішення 10 сесії 23 скликання Щолкінської міської ради «Про включення в перелік об'єктів, які підлягають приватизації в 2000 році» від 2 червня 2000 р. про включення в цей перелік підвального приміщення площею 27,1 кв. м для приватизації шляхом викупу.

Спірним рішенням 8 сесії 6 скликання від 31 березня 2011 р. № 62 Щолкінська міська рада скасувала рішення виконавчого комітету Щолкінської міської ради «Про оформлення права власності нежилого приміщення МПП «Агат» м. Щолкіне» від 18 березня 2009 р. № 35.

Згідно зі ст. 21 Закону України «Про прокуратуру» (в редакції, яка була чинна на час виникнення спірних правовідносин) протест на акт, що суперечить закону, приноситься прокурором, його заступником до органу, який його видав, або до вищестоящого органу. У такому ж порядку приноситься протест на незаконні рішення чи дії посадової особи.

У протесті прокурор ставить питання про скасування акта або приведення його у відповідність із законом, а також припинення незаконної дії посадової особи, поновлення порушеного права.

Протест прокурора зупиняє дію опротестованого акта і підлягає обов'язковому розгляду відповідним органом або посадовою особою у

10-денний строк після його надходження. Про наслідки розгляду протесту в цей самий строк повідомляється прокурору.

Закріплені у ст. 144 Конституції України і ст. 59 Закону норми про акти органів місцевого самоврядування, крім юридичної форми реалізації завдань і функцій, визначають порядок прийняття і перевірки рішень органів місцевого самоврядування. В Законі встановлено, що ради правомочні розглядати і вирішувати питання, віднесені Конституцією України та законами України до їх відання, і що рішення відповідної ради може бути внесене на повторний розгляд цієї ж ради (ст. 25, ч. 4 ст. 59). У Законі передбачено, що рішення виконавчого комітету ради з питань, які належать до компетенції виконавчих органів ради, можуть бути скасовані відповідною радою, і що раді належить право скасовувати акти виконавчих органів ради, які не відповідають Конституції чи законам України, іншим актам законодавства, рішенням відповідної ради, прийнятим у межах її повноважень (ч. 9 ст. 59, п. 15 ч. 1 ст. 26).

В інших положеннях Закону також визначено право ради скасовувати свої раніше прийняті рішення та вносити до них зміни, а також скасовувати рішення виконавчого комітету, які прийняті з порушенням норм чинного законодавства.

Як зазначено у Рішенні Конституційного Суду України від 16 квітня 2009 р. № 7-рп/2009 у справі за конституційним поданням Харківської міської ради щодо офіційного тлумачення положень ч. 2 ст. 19, ст. 144 Конституції України, ст. 25, ч. 14 ст. 46, частин 1, 10 ст. 59 Закону України «Про місцеве самоврядування в Україні» (справа про скасування актів органів місцевого самоврядування), системний аналіз наведених положень Конституції і законів України дає підстави вважати, що за органами місцевого самоврядування законодавцем закріплюється право на зміну та скасування власних рішень. Таке право впливає із конституційного повноваження органів місцевого самоврядування самостійно вирішувати питання місцевого значення шляхом прийняття рішень, що є обов'язковими до виконання на відповідній території, оскільки вони є суб'єктами правотворчості, яка передбачає право формування приписів, їх зміну, доповнення чи скасування.

Отже, Конституційний Суд України дійшов висновку, що органи місцевого самоврядування мають право приймати рішення, вносити до них зміни та скасовувати їх на підставі, в межах повноважень та у спосіб, що передбачені Конституцією і законами України, керуючись у своїй діяльності ними та актами Президента України, КМУ.

Зі змісту ч. 2 ст. 144 Конституції України та ч. 10 ст. 59 Закону України «Про місцеве самоврядування в Україні» вбачається, що рішення органів місцевого самоврядування та їх посадових осіб з мотивів невідповідності Конституції або законам України визнаються незаконними з ініціативи заін-

тересованих осіб судом загальної юрисдикції, тобто в судовому порядку. Однак, як вважає Конституційний Суд України, це не позбавляє орган місцевого самоврядування права за власною ініціативою або ініціативою інших заінтересованих осіб змінити чи скасувати прийнятий ним правовий акт (у тому числі і з мотивів невідповідності Конституції чи законам України).

Так, проведеною прокуратурою перевіркою було встановлено, що рішення 10 сесії 23 скликання Щолкінської міської ради «Про включення в перелік об'єктів, які підлягають приватизації в 2000 році» від 2 червня 2000 р. суперечить приписам Конституції України, законам України «Про приватизацію державного житлового фонду», «Про місцеве самоврядування в Україні», ст. 51 Державної програми приватизації на 2000–2002 роки та ст. 369 ЦКУ, оскільки порушує право власності співвласників багатоквартирного будинку на спільне майно — підвальне приміщення.

Враховуючи наведене, колегія суддів доходить висновку про обґрунтованість прийнятих міською радою рішень.

Оскільки судами попередніх інстанцій обставини справи встановлено, але неправильно застосовано норми матеріального права, які регулюють спірні правовідносини, що призвело до ухвалення незаконних судових рішень, то зазначена обставина відповідно до ст. 229 КАСУ є підставою для скасування ухвалених у справі судових рішень та ухвалення нового судового рішення про відмову в задоволенні позовних вимог.

Керуючись статтями 223, 229, 232 КАСУ, колегія суддів

п о с т а н о в и л а :

Касаційну скаргу Щолкінської міської ради АРК задовольнити.

Скасувати постанову Ленінського районного суду АРК від 2 грудня 2011 р. та ухвалу Севастопольського апеляційного адміністративного суду від 24 вересня 2012 р., та ухвалити у справі № 2а-3573/11/0113 нове рішення, яким відмовити МПП «Агат» у задоволенні позовних вимог в повному обсязі.

Постанова набирає законної сили з моменту проголошення і може бути переглянута Верховним Судом України з підстав, у строки та в порядку, що встановлені статтями 237, 238, 239-1 КАСУ.

ПОСТАНОВА

Вищого адміністративного суду України

від 18 квітня 2013 р.

Колегія суддів Вищого адміністративного суду України у складі: Бим М. Є. (головуючий, доповідач), Харченка В. В., Чалого С. Я., за участю представника Харківського обласного комунального підприємства «Дирекція розвитку інфраструктури території» — З. А. С., розглянувши у відкритому судовому засіданні адміністративну справу за касаційною скаргою Управління ПФУ в Куп'янському районі Харківської області на постанову Харківського окружного адміністративного суду від 23 травня 2012 р. та ухвалу Харківського апеляційного адміністративного суду від 2 жовтня 2012 р. у справі № 2н-481/12/2070 за заявою Харківського обласного комунального підприємства «Дирекція розвитку інфраструктури території» (далі — Підприємство) про перегляд за нововиявленими обставинами постанови Харківського окружного адміністративного суду від 11 грудня 2009 р. у справі № 2а-43115/09/2070 за позовом Управління ПФУ в Куп'янському районі Харківської області до Підприємства про стягнення суми,

в с т а н о в и л а:

Підприємство звернулось до суду із заявою про перегляд постанови Харківського окружного адміністративного суду від 11 грудня 2009 р. у справі № 2а-43115/09/2070 за нововиявленими обставинами.

Свої вимоги обґрунтовує тим, що Управління ПФУ в Куп'янському районі Харківської області звернулося до суду з позовом до Підприємства в особі філії «Куп'янське підприємство теплових мереж», в якому просило суд стягнути з відповідача заборгованість, яка виникла у діяльності філії, в розмірі 1 398 559 грн 44 коп.

Постановою Харківського окружного адміністративного суду від 11 грудня 2009 р. позов було задоволено.

29 лютого 2012 р. заявнику стало відомо, що постановою Харківського апеляційного адміністративного суду від 22 лютого 2012 р. визнано неправомірними дії Управління ПФУ в Куп'янському районі з самостійного перерозподілу сум страхових внесків за особовим рахунком Підприємства 33,2 %, сплачених протягом березня 2009 р. — жовтня 2009 р.

Тобто на момент розгляду справи в Харківському окружному адміністративному суді керівник Підприємства не був проінформований про ці обставини та справжній стан заборгованості перед ПФУ.

Враховуючи зазначене, заявник просить суд скасувати постанову Харківського окружного адміністративного суду від 11 грудня 2009 р. у справі № 2а-43115/09/2070 в частині стягнення недоїмки зі сплати страхових

внесків на суму 395 483 грн 20 коп., в частині стягнення пені на суму 9 557 грн 04 коп. та в частині стягнення фінансових санкцій на суму 14 896 грн 10 коп.

Постановою Харківського окружного адміністративного суду від 23 травня 2012 р., залишеною без змін ухвалою Харківського апеляційного адміністративного суду від 2 жовтня 2012 р., заяву задоволено. Скасовано постанову Харківського окружного адміністративного суду від 11 грудня 2009 р. та ухвалено нове рішення, яким стягнуто з Підприємства на користь Управління ПФУ заборгованість у розмірі 978 623 грн 10 коп. В решті позову відмовлено.

У касаційній скарзі Управління ПФУ просить скасувати зазначені судові рішення, посилаючись на порушення судами норм матеріального та процесуального права, та ухвалити нове рішення про відмову в задоволенні заяви.

У запереченнях на касаційну скаргу Підприємство просить залишити касаційну скаргу без задоволення, а судові рішення, як законні та обґрунтовані, — без змін.

Перевіривши матеріали справи, правильність застосування судами попередніх інстанцій норм матеріального і процесуального права, правової оцінки обставин у справі, обговоривши доводи касаційної скарги та заперечень на неї, колегія суддів доходить висновку, що касаційна скарга підлягає задоволенню з огляду на таке.

Згідно з ч. 2 ст. 245 КАСУ підставами для перегляду судового рішення за нововиявленими обставинами є:

1) істотні для справи обставини, що не були і не могли бути відомі особі, яка звертається із заявою, на час розгляду справи;

2) встановлення вироком суду, що набрав законної сили, завідомо неправдивих показань свідка, завідомо неправильного висновку експерта, завідомо неправильного перекладу, фальшивості документів або речових доказів, що призвели до ухвалення незаконного або необґрунтованого рішення;

3) встановлення вироком суду, що набрав законної сили, вини судді у вчиненні злочину, внаслідок якого було ухвалено незаконне або необґрунтоване рішення;

4) скасування судового рішення, яке стало підставою для прийняття постанови чи постановлення ухвали, що належить переглянути;

5) встановлення Конституційним Судом України неконституційності закону, іншого правового акта чи їх окремого положення, застосованого судом при вирішенні справи, якщо рішення суду ще не виконано.

Проаналізувавши положення КАСУ, нововиявленими слід вважати обставини (як фактичного, так і правового характеру), які об'єктивно існували на момент вирішення адміністративної справи та не були відомі і не могли бути відомі на той час суду та особі, яка звертається із заявою про перегляд рішення, на час розгляду справи.

Такі юридичні факти характеризуються тим, що вони одночасно повинні бути передбачені нормами права, спричиняють виникнення, зміну або припинення правовідносин, мають суттєве значення для вирішення справи, тобто такі фактичні дані, які спростовують факти, покладені в основу судового рішення, існували на момент звернення до суду з позовом і під час розгляду справи судом, не могли бути відомі ані особі, яка заявила про це, ані суду, в провадженні якого перебувала справа.

Наявність цих умов для визнання обставини нововиявленою є обов'язковою.

Таким чином, рішення може бути переглянуте за таких умов: суттєвість нововиявлених обставин для вирішення спору, існування їх на момент вирішення адміністративної справи та виявлення після прийняття рішення зі спору.

Заявник у своїй заяві не навів обставин, які за своєю суттю є нововиявленими, оскільки постанова Харківського апеляційного адміністративного суду від 22 лютого 2012 р., на яку заявник посилається, як на нововиявлену обставину, була прийнята після розгляду цієї справи в суді першої інстанції, тобто на момент прийняття судом оскаржуваного рішення її не існувало.

За таких обставин колегія суддів дійшла висновку, що заяву Харківського обласного комунального підприємства «Дирекція розвитку інфраструктури території» про перегляд постанови Харківського окружного адміністративного суду від 11 грудня 2009 р. у справі № 2а-43115/09/2070 за нововиявленими обставинами слід залишити без задоволення.

Оскільки судами попередніх інстанцій обставини справи встановлені, але неправильно застосовано норми процесуального права, то зазначена обставина є підставою для скасування ухвалених у справі судових рішень та ухвалення нового судового рішення.

Керуючись статтями 223, 229, 232 КАСУ, колегія суддів

п о с т а н о в и л а :

Касаційну скаргу Управління ПФУ задовольнити.

Скасувати постанову Харківського окружного адміністративного суду від 23 травня 2012 р. та ухвалу Харківського апеляційного адміністративного суду від 2 жовтня 2012 р. у справі № 2н-481/12/2070, ухвалити нове рішення.

Заяву Харківського обласного комунального підприємства «Дирекція розвитку інфраструктури території» про перегляд за нововиявленими обставинами постанови Харківського окружного адміністративного суду від 11 грудня 2009 р. у справі № 2а-43115/09/2070 залишити без задоволення.

Постанова набирає законної сили з моменту проголошення.

У Х В А Л А

Вищого адміністративного суду України
від 23 квітня 2013 р.

Колегія суддів Вищого адміністративного суду України у складі: Донця О. Є. (головуючий), Логвиненка А. О., Мороза В. Ф. (судді), розглянувши в попередньому судовому засіданні касаційну скаргу Інспекції державного архітектурно-будівельного контролю у Львівській області на постанову Львівського окружного адміністративного суду від 8 червня 2012 р. та ухвалу Львівського апеляційного адміністративного суду від 11 жовтня 2012 р. у справі за позовом ПАТ «ІРОКС» до Інспекції державного архітектурно-будівельного контролю у Львівській області про скасування наказу,

в с т а н о в и л а:

У жовтні 2010 р. ПАТ «ІРОКС» звернулося до Львівського окружного адміністративного суду з позовом до Інспекції державного архітектурно-будівельного контролю у Львівській області про скасування наказу.

Постановою Львівського окружного адміністративного суду від 8 червня 2012 р. позовні вимоги ПАТ «ІРОКС» було задоволено. Визнано протиправним та скасовано наказ Інспекції державного архітектурно-будівельного контролю у Львівській області «Про скасування дозволу на виконання робіт від 07.04.2010 р. № 138/08» від 20 вересня 2010 р. № 10-С/Д.

Ухвалою Львівського апеляційного адміністративного суду від 11 жовтня 2012 р. апеляційну скаргу Інспекції державного архітектурно-будівельного контролю у Львівській області було залишено без задоволення, а постанову Львівського окружного адміністративного суду від 8 червня 2012 р. — без змін.

У касаційній скарзі Інспекція державного архітектурно-будівельного контролю у Львівській області, не погоджуючись з цими рішеннями, посиляючись на допущені судами порушення норм матеріального та процесуального права, просить скасувати рішення судів першої та апеляційної інстанцій, а справу направити на новий розгляд.

ПАТ «ІРОКС» надано заперечення на касаційну скаргу, в яких воно просить залишити касаційну скаргу Інспекції державного архітектурно-будівельного контролю у Львівській області без задоволення, а оскаржувані рішення — без змін.

Заслухавши доповідь судді-доповідача, колегія суддів вважає, що касаційна скарга Інспекції державного архітектурно-будівельного контролю у Львівській області задоволенню не підлягає, оскільки рішення судів першої та апеляційної інстанцій постановлені з додержанням норм матеріального та процесуального права, правова оцінка обставинам у справі дана правильно,

а доводи касаційної скарги є необґрунтованими і не дають підстав, які передбачені статтями 225–229 КАСУ для зміни чи скасування судових рішень.

Судами першої та апеляційної інстанцій встановлено, що із посиланням на звернення Шевченківського РВ ЛМУ ГУМВС України у Львівській області від 23 липня 2010 р. № 16/13-6406 та від 6 серпня 2010 р. № 16/13-6910 та на неодноразові систематичні порушення архітектурно-будівельних норм ДБН А.2.2.-3-2004 з будівництва житлового будинку по вул. Ш. у м. Львові без дотримання вимог щодо міцності, надійності та довговічності будинків і споруд, виявлені посадовими особами відповідача, Інспекцією державного архітектурно-будівельного контролю у Львівській області видано наказ «Про скасування дозволу на виконання робіт від 07.04.2010 року № 138/08» від 20 вересня 2010 р. № 10-СД, яким скасовано Дозвіл на виконання будівельних робіт від 7 квітня 2008 р. № 138/08 щодо завершення будівництва багатоквартирного житлового будинку за генеральним планом у житловому районі у м. Львові, виданого ЗАТ «ІРОКС» Інспекцією державного архітектурно-будівельного контролю у Львівській області.

Відповідно до ст. 9 Закону України «Про архітектурну діяльність» будівництво (нове будівництво, реконструкція, реставрація, капітальний ремонт) об'єкта архітектури здійснюється відповідно до затвердженої проектної документації, державних стандартів, норм і правил, місцевих правил забудови населених пунктів у порядку, визначеному ст. 24 Закону України «Про планування і забудову територій».

Згідно із преамбулою Закону України «Про планування і забудову територій», цей Закон встановлює правові та організаційні основи планування, забудови та іншого використання територій і спрямований на забезпечення сталого розвитку населених пунктів з урахуванням громадських і приватних інтересів.

Статтею 31 Закону України «Про планування і забудову територій» визначено, що державний контроль за плануванням, забудовою, іншим використанням територій здійснюється спеціально уповноваженим центральним органом виконавчої влади з питань містобудування та архітектури, Державною архітектурно-будівельною інспекцією України та її територіальними органами, а також іншими спеціально уповноваженими органами виконавчої влади.

Механізм затвердження проектів будівництва і проведення їх експертизи регулюється Порядком затвердження проектів будівництва і проведення їх експертизи, затвердженим постановою КМУ від 11 травня 2011 р. № 560.

Відповідно до п. 12 Порядку затвердження проектів будівництва і проведення їх експертизи замовником експертизи є: замовник будівництва; проектувальник, якщо це передбачено договором на виконання проектно-вишукувальних робіт.

Пунктом 13 Порядку затвердження проектів будівництва і проведення їх експертизи передбачено, що для проведення експертизи її замовник подає експертній організації проект будівництва, оформлений відповідно до вимог державних стандартів, у паперовому (не більш як у трьох примірниках) та електронному вигляді. Проведення експертизи здійснюється за договорами, укладеними між замовником експертизи та експертною організацією згідно із законодавством.

16 червня 2010 р. між ЗАТ «ІРОКС» та ДП «Спеціалізована Державна експертна організація — центральна служба Української державної будівельної експертизи» укладено договір № 14-00998-10 на виконання комплексної державної експертизи по робочому проекту «5–9 поверховий десятисекційний житловий будинок по вул. Ш. у м. Львові», відповідно до якого Замовник (ЗАТ «ІРОКС») доручає, а Виконавець зобов'язується виконати комплексну державну експертизу по вказаному вище робочому проекту відповідно до постанови КМУ «Про порядок затвердження інвестиційних програм і проектів будівництва та проведення їх комплексної державної експертизи» від 31 жовтня 2007 р. № 1269.

Пунктом 15 Порядку затвердження проектів будівництва і проведення їх експертизи передбачено, що експертна організація за результатами проведеної експертизи надсилає її замовникові письмовий звіт, який містить інформацію про:

— дотримання вимог до міцності, надійності та довговічності будинків і споруд, їх експлуатаційної безпеки та інженерного забезпечення, у тому числі до доступності осіб з обмеженими фізичними можливостями та інших маломобільних груп населення, санітарного і епідеміологічного благополуччя населення, охорони праці, екології, пожежної, техногенної, ядерної та радіаційної безпеки, енергозбереження і енергоефективності, кошторисної частини проекту будівництва;

— допущення помилок, які можуть бути виправлені без коригування проекту будівництва, а також допущення помилок та недотримання зазначених вимог, що потребує коригування проекту будівництва.

За результатами проведеної комплексної державної експертизи ДП «Спеціалізована Державна експертна організація — центральна служба Української державної будівельної експертизи» складено Експертний звіт щодо розгляду проектної документації (позитивний) по робочому проекту «Будівництво 5–7–9-поверхового житлового будинку на вул. Ш. у м. Львові (по генплану вул. Ш.)» від 26 вересня 2011 р. № 14-00998-10, відповідно до якого робочий проект «Будівництво 5–7–9 поверхового житлового будинку по вул. Ш., у м. Львові (по генплану вул. Ш.)» виконано згідно із вимогами ДБН А.2.2-3-2004 «Склад, порядок, розроблення, погодження та затвердження проектної документації для будівництва» та розроблено з дотриман-

ням вимог до міцності, надійності та довговічності будинків і споруд, їх експлуатаційної безпеки, у тому числі до доступності осіб з обмеженими фізичними можливостями та інших маломобільних груп населення та інженерного забезпечення.

Висновки Інспекції державного архітектурно-будівельного контролю у Львівській області про те, що житлове будівництво ведеться позивачем без затвердженої проектної документації, спростовуються наданими ПАТ «ІРОКС» до Інспекції державного архітектурно-будівельного контролю у Львівській області висновками суміжних експертиз, зокрема: висновком Державної експертизи з пожежної безпеки — ГУ МНС України у Львівській області від 24 серпня 2010 р. № 13/1/5828, висновком Державної експертизи з охорони праці — ДП «ЗЕТЦ Держгірпромнагляду України» від 17 грудня 2010 р. № 8087.10.46.45.21.1/9586, висновком Державної експертизи з енергозбереження — ТУ Держінспекції з енергозбереження у Львівській області від 20 січня 2011 р. № 11 В 14 0025 4521 013, а також наданими технічними умовами, зокрема: Технічними умовами приєднання до електричних мереж від 29 липня 2011 р.; Технічними умовами на підключення до системи водопостачання та каналізації міста від 6 жовтня 2011 р.; Технічними умовами на газифікацію від 11 жовтня 2010 р.; Технічними умовами на зовнішнє освітлення від 12 березня 2010 р.; Технічними умовами на радіофікацію від 15 березня 2010 р.; Технічними умовами на телефонізацію від 15 березня 2010 р.

Слід зазначити, що Інспекцією державного архітектурно-будівельного контролю у Львівській області на вимогу суду не були надані звернення Шевченківського РВ ЛМУ ГУМВС України у Львівській області від 23 липня 2010 р. № 16/13-6406 та від 6 серпня 2010 р. № 16/13-6910, на які посилається відповідач в оскаржуваному наказі.

Враховуючи викладене, колегія судді погоджується з висновками судів попередніх інстанцій про те, що наказ Інспекції державного архітектурно-будівельного контролю у Львівській області «Про скасування дозволу на виконання робіт від 07.04.2010 року № 138/08» від 20 вересня 2010 р. № 10-СД є протиправним та підлягає скасуванню.

За таких обставин колегія суддів доходить висновку про те, що рішення судів першої та апеляційної інстанції є законними і не підлягають скасуванню, оскільки суди, всебічно перевіривши обставини справи, вирішили спір відповідно до норм матеріального права, що підлягають застосуванню до цих правовідносин; в них повно відображені обставини, що мають значення для справи, висновки суду щодо встановлених обставин і правові наслідки є правильними, а доводи касаційної скарги їх не спростовують.

Відповідно до ч. 1 ст. 220 КАСУ суд касаційної інстанції перевіряє правильність застосування судами першої та апеляційної інстанцій норм матері-

ального та процесуального права, правової оцінки обставин у справі і не може досліджувати докази, встановлювати та визнавати доведеними обставини, що не були встановлені в судовому рішенні, та вирішувати питання про достовірність того чи іншого доказу.

Керуючись статтями 220, 220-1, 223, 224, 230, 231 КАСУ, колегія суддів
у х в а л и л а:

Касаційну скаргу Інспекції державного архітектурно-будівельного контролю у Львівській області залишити без задоволення, а постанову Львівського окружного адміністративного суду від 8 червня 2012 р. та ухвалу Львівського апеляційного адміністративного суду від 11 жовтня 2012 р. у справі за позовом ПАТ «ІРОКС» до Інспекції державного архітектурно-будівельного контролю у Львівській області про скасування наказу — без змін.

Ухвала оскарженню не підлягає.